

Karlovački Romeo i Julija

„Mala, zgurena starica, smežurana lica, odjevena u tamnu odjeću, svakog bi poslijepodneva odlazila na grob svoga Bode koji je pokopan ispod stoljetne lipe na pravoslavnom groblju. Tu bi se zadržala pola sata, ponekad položila cvijet koji je usput negdje ubrala, sjela kraj njegova groba i razgovarala sa svojim Bodom ili u mislima vraćala unatrag film njihova zajedničkog života koji je, istini za volju, češće bio buran nego romantičan. Jela nikad nije, kao što je bio običaj nekih žena, glasno naricala nad Bodinim grobom. Sjedila je mirno, ponekad bi joj zasuzilo oko, ponekad bi i tiho razgovarala s Bodom pričajući mu ono što mu za života nije stigla ili htjela reći. Zatim bi ustala i polako, nogu na nogu, krenula u grad, da bi u buffetu Tržnica ili nekom drugom lokalu, u koji je zajedno s Bodom često zalazila, kojom čašicom rakije ili Badelovog brandyja isprala tugu zbog Bodina odlaska. Često bi ju gosti buffeta i častili, a Jela nikome čast nije odbijala pa bi predvečer, već u dobrom raspoloženju, krenula put Rakovca, prema drvenoj kućici na Brindlu gdje su ona i Bodo živjeli.

Bodo i Jela bili su svojevrsni karlovački Romeo i Julija, iako se njihova sudbina i ljubavna priča uvelike razlikuje od one Shakespeareovih ljubavnika. Njima roditelji nisu, kao Romeu i Juliji, branili ljubav, niti su zajedno potražili izlaz u smrt koja bi ih zauvijek ujedinila. Oni su se jednostavno našli, bili su nerazdvojan par i kao takve ih pamte stariji Karlovčani.“

Izvor teksta: Bojkić, V. Galerija Karlovačkih likova : skice za portrete. Karlovac, 2009. Gradska knjižnica „Ivan Goran Kovačić“ Karlovac, str. 234-235.

Izvor fotografije: preuzeto sa <https://www.kafotka.net/1408> [28-6-2023]